

บันทึก

เรื่อง หรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับไม้ของกลางในคดีป่าไม้
ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๐๒

กรมป่าไม้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ กส.๐๗๑๓/๑๗๖๓๙ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๖๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กรมป่าไม้ได้พิจารณาร่างระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับไม้ยืนต้นตายอันมิใช่ตายเองตามธรรมชาติ ซึ่งได้แก้ไขที่ถูกต้อง ทำให้ตายด้วยการสับกันหรือกระทำโดยวิธีอื่นใด อันเป็นการกระทำผิดตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ แต่ไม้เหล่านั้นยังคงยืนต้นอยู่มิได้ถูกตัดฟันขาดจากต้น เมื่อเจ้าหน้าที่ได้สำรวจตีตราหมายโดยใช้ตราประจำตัวและทำบัญชีแสดงจำนวนต้นไม้ที่ถูกทำให้ตายส่งพนักงานสอบสวนท้องที่เพื่อสอบสวนหาตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีตามกฎหมายแล้ว ต่อมาภายหลังพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแจ้งว่าหมดความจำเป็นที่จะต้องเก็บรักษาต้นไม้ไว้เป็นพยานหลักฐาน ปัญหาว่า การจัดการทำไม้ยืนต้นตายเหล่านั้นออกมาใช้ประโยชน์ จะต้องกระทำโดยวิธีอนุญาตหรือทำออกทางวิชาการตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๑ มาตรา ๑๗ หรือมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ เท่านั้น หรือจะถือว่า ไม้ยืนต้นตายเหล่านั้นเป็นของกลางในคดีป่าไม้ ซึ่งจะต้องดำเนินการให้ตกเป็นของแผ่นดินแล้ว ขายให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๐๒ ที่ให้จำหน่ายไม้ของกลางให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้แต่ผู้เดียว ปัญหาว่า กรมป่าไม้ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ไม้หวงห้ามที่ถูกทำอันตรายแต่ยังยืนต้นอยู่ไม่ถือว่าเป็นของกลางในคดีที่ควรรับและขายให้แก่ผู้ใดได้ เว้นแต่จะจัดการทำออกโดยวิธีอนุญาตหรือทำออกทางวิชาการตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้นกรมป่าไม้จึงขอหารือว่าความเห็นของกรมป่าไม้ดังกล่าวจะต้องหรือไม่

ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ปรากฏจากคำชี้แจงของผู้แทนกรมป่าไม้ว่า เดิมในการดำเนินการเกี่ยวกับไม้ยืนต้นตายอันมิใช่ตายเองตามธรรมชาติ แต่ถูกทำอันตรายให้ตายและยังยืนต้นอยู่นี้ กรมป่าไม้ได้มีระเบียบว่าด้วยการสำรวจประทับตราไม้ที่ถูกลักตัด ลักกันให้ตาย หรือไม้ที่มิได้ตายเองโดยธรรมชาติในป่าโครงการ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๑๔ กำหนดให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เป็นผู้ดำเนินการทำไม้โดยออกโดยใช้สัญญาตามแบบที่กรมป่าไม้กำหนด ในทางปฏิบัติกรมป่าไม้จะจำหน่ายไม้เหล่านั้นให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ โดยมิต้องมีการขออนุญาตตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย เพราะถือว่าเป็นไม้ของกลางในคดี ทั้งนี้ โดยอนุโลมตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๐๒ ซึ่งเห็นชอบตามที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้รับซื้อไม้ของกลางทุกชนิดโดยไม่มีข้อยกเว้นใด ๆ บัดนี้ กรมป่าไม้ได้พิจารณาเห็นสมควรกำหนดระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับไม้ยืนต้นตายอันมิใช่ตายเองตามธรรมชาติให้เป็นการเหมาะสม จึงได้ดำเนินการพิจารณาร่างระเบียบกรมป่าไม้ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับไม้ยืนต้น

ตายอันมิใช่ตายเองตามธรรมชาติ โดยให้ยกเลิกระเบียบของกรมป่าไม้ดังกล่าวข้างต้น และได้กำหนดไว้ในร่างระเบียบดังกล่าวว่า เมื่อคดีถึงที่สุด หรือคดียังไม่ถึงที่สุดแต่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการไม่ประสงค์จะเก็บรักษาไม้ของกลางไว้เป็นพยานหลักฐาน ก็ให้ออกใบอนุญาตทำไม้นั้นให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำออกต่อไป ซึ่งในชั้นพิจารณาร่างระเบียบนั้นปรากฏว่าในข้อที่เกี่ยวกับการดำเนินการกับไม้ยืนต้นตายนี้ เจ้าหน้าที่ของกรมป่าไม้มีความเห็นแตกต่างกันเป็น ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายแรกมีความเห็นว่า การกระทำความผิดตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ เป็นความผิดที่เกิดขึ้นจากการกระทำอันตรายต่อไม้หวงห้าม จึงต้องถือว่าไม้ดังกล่าวเป็นของกลางในคดีป่าไม้ ซึ่งจะต้องจำหน่ายให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวข้างต้น แต่อีกฝ่ายหนึ่งมีความเห็นว่า ไม้ยืนต้นตายดังกล่าวเป็นเพียงพยานหลักฐานที่จะใช้พิสูจน์ในทางคดี มิใช่เป็นไม้ของกลางในคดีที่จะต้องถูกริบตามคำพิพากษาให้ตกเป็นของแผ่นดินแต่อย่างใด การดำเนินการทำไม้เหล่านั้นออกมาใช้ประโยชน์ จะต้องดำเนินการทำออกโดยวิธีอนุญาตหรือทำออกทางวิชาการตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น การจำหน่ายไม้ดังกล่าวให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้โดยมิได้ปฏิบัติตามวิธีการที่กฎหมายกำหนดไว้ จึงเป็นการไม่ถูกต้อง

กรมป่าไม้ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้ว เห็นว่า ไม้หวงห้ามที่ถูกทำอันตรายให้ตายแต่ยังคงยืนต้นอยู่ไม่ถือว่าเป็นของกลางในคดีที่ควรริบและขายให้แก่ผู้ใดได้ เว้นแต่จะจัดการทำออกโดยวิธีอนุญาตหรือทำออกทางวิชาการตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น จึงได้หารือคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าความเห็นของกรมป่าไม้นั้นจะถูกต้องหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) ได้พิจารณาปัญหานี้แล้วเห็นว่า การที่ศาลจะมีอำนาจริบไม้ของกลางในคดีที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ จะต้องปรากฏว่าไม้ของกลางนั้นเป็นไม้อันได้มาหรือมีไว้เนื่องจากการกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ดังที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๔^๑ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ อันเป็นกฎหมายที่บัญญัติถึงการริบทรัพย์สินไว้โดยเฉพาะ ประกอบกับมาตรา ๓๓^๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญาซึ่งบัญญัติไว้ว่า ในการริบทรัพย์สินนอกจากศาลจะมีอำนาจริบตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้วให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สินซึ่ง

^๑มาตรา ๗๔ บรรดาไม้และของป่าอันได้มาหรือมีไว้เนื่องจากการกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัตินี้และสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้ และสิ่งอื่นใด บรรดาที่ทำด้วยไม้หวงห้ามที่มีไว้ เนื่องจากการกระทำความผิดตามมาตรา ๕๓ ตรี ให้ริบเสียทั้งสิ้น

^๒มาตรา ๓๓ ในการริบทรัพย์สิน นอกจากศาลจะมีอำนาจริบตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สินดังต่อไปนี้ด้วยคือ

(๑) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้ใช้ หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือ

(๒) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด

เว้นแต่ทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นทรัพย์สินของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด

บุคคลได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิดด้วย ซึ่งบรรดาไม้ของกลางที่อยู่ในหลักเกณฑ์ให้รับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวนี้ เมื่อศาลสั่งให้รับแล้วย่อมตกเป็นของแผ่นดินตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕^๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา นอกจากนั้นยังได้มีบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๒๗^๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่า ภายในบังคับแห่งประมวลกฎหมายอาญา กรรมสิทธิ์แห่งสิ่งใด ๆ ซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาโดยกระทำความผิดหรือเกี่ยวกับการกระทำความผิดโดยประการอื่น และได้ส่งไว้ในความรักษาของกรมในรัฐบาลนั้นให้ตกเป็นของแผ่นดิน ถ้าเจ้าของมิได้เรียกเอาภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่งหรือถ้าได้ฟ้องคดีอาญาต่อศาลแล้วนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด แต่ถ้าไม่ทราบตัวเจ้าของให้ผ่อนเวลาออกไปเป็นห้าปี ดังนั้น เมื่อได้พิจารณาบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวนี้โดยตลอดแล้ว จึงเป็นที่เห็นได้ว่ากฎหมายมิได้มีความประสงค์ที่จะให้รับบรรดาไม้ของกลางที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ เสียทั้งหมด ไม้ของกลางที่จะต้องถูกริบให้ตกเป็นของแผ่นดินนั้นจะต้องปรากฏว่าเป็นไม้ที่ได้มาหรือมีไว้เนื่องจากการกระทำความผิดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือเป็นไม้ที่อยู่ในหลักเกณฑ์จะต้องถูกริบตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายอาญาดังกล่าวแล้วเท่านั้น ดังนั้น การที่มีผู้ไปกระทำอันตรายแก่ไม้ยืนต้น ทำให้ไม้นั้นตายลง แต่ยังคงยืนต้นอยู่ อันเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๑^๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดย

^๓มาตรา ๓๕ ทรัพย์สินซึ่งศาลพิพากษาให้รับให้ตกเป็นของแผ่นดิน แต่ศาลจะพิพากษาให้ทำให้ทรัพย์สินนั้นใช้ไม่ได้ หรือทำลายทรัพย์สินนั้นเสียก็ได้

^๔มาตรา ๑๓๒๗ ภายในบังคับแห่งกฎหมายอาญา กรรมสิทธิ์แห่งสิ่งใด ๆ ซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาโดยการกระทำความผิด หรือเกี่ยวกับการกระทำความผิดโดยประการอื่น และได้ส่งไว้ในความรักษาของกรมในรัฐบาลนั้น ท่านว่าตกเป็นของแผ่นดิน ถ้าเจ้าของมิได้เรียกเอาภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่งหรือถ้าได้ฟ้องคดีอาญาต่อศาลแล้วนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด แต่ถ้าไม่ทราบตัวเจ้าของ ท่านให้ผ่อนเวลาออกไปเป็นห้าปี

ถ้าทรัพย์สินเป็นของเสียง่าย หรือถ้าหน่วงช้าไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายจะเกินส่วนกับค่าของทรัพย์สินนั้นไซ้ ท่านว่ากรมในรัฐบาลจะจัดให้เอาออกขายทอดตลาดก่อนถึงกำหนดก็ได้ แต่ก่อนที่จะขาย ให้จัดการตามควรเพื่อบันทึกการขายการอันเป็นเครื่องให้บุคคลผู้มีสิทธิจะรับทรัพย์สินนั้นอาจทราบว่าเป็นทรัพย์สินของตนและพิสูจน์สิทธิได้ เมื่อขายแล้วได้เงินเป็นจำนวนสุทธิเท่าใด ให้ถือไว้แทนตัวทรัพย์สิน

^๕มาตรา ๑๑ ผู้ใดทำไม้ หรือเจาะ หรือสับ หรือเผา หรือทำอันตรายด้วยประการใด ๆ แก่ไม้หวงห้าม ต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือได้รับสัมปทานตามความในพระราชบัญญัตินี้ และต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวงหรือในการอนุญาต

การอนุญาตนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีแล้ว จะอนุญาตให้ผูกขาด โดยให้ผู้ได้รับอนุญาตเสียเงินค่าผูกขาดให้แก่รัฐบาลตามจำนวนที่รัฐมนตรีกำหนดก็ได้

การอนุญาตโดยวิธีผูกขาดหรือให้สัมปทาน สำหรับการทำไม้ฟัน หรือไม้เผาถ่านไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ให้กระทำได้เฉพาะในเขตป่าที่ห่างไกลและกันดาร หรือเฉพาะการทำไม้ชนิดที่มีค่าหรือหายาก

พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔ ไม้ยืนต้นตายดังกล่าวจึงเป็นของกลางที่จะใช้พิสูจน์ในทางคดีว่ามีผู้กระทำความผิดหรือไม่เท่านั้น หากใช้เป็นของกลางในคดีที่จะต้องถูกริบให้ตกเป็นของแผ่นดินตามกฎหมายไปเนื่องจากมิได้อยู่ในหลักเกณฑ์ที่ศาลมีอำนาจสั่งให้รับได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้น

ปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปคือ เมื่อไม้หวงห้ามที่ถูกทำอันตรายให้ตายแต่ยังคงยืนต้นอยู่นั้นมีใช้ของกลางในคดีที่จะต้องถูกริบให้ตกเป็นของแผ่นดินตามกฎหมายแล้ว การดำเนินการทำไม้ที่ถูกทำอันตรายให้ตายเหล่านี้จะกระทำโดยวิธีใดจึงจะชอบด้วยพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๑) เห็นว่าเนื่องจากไม้ของกลางดังกล่าวแม้จะถูกทำอันตรายให้ตาย แต่ก็ยังคงยืนต้นอยู่จึงต้องถือว่าเป็นนั้นเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน และการทำไม้ดังกล่าวออกมาใช้ประโยชน์ก็มีกฎหมายว่าด้วยป่าไม้บังคับว่าจะต้องทำออกตามวิธีการที่กฎหมายบัญญัติไว้ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงต้องทำออกโดยวิธีใดวิธีหนึ่งตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ซึ่งได้แก่การได้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๑ หรือการได้รับสัมปทานตามมาตรา ๖๓^๖ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่จัดกระทำในทางวิชาการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗^๗ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ เท่านั้น การที่จะจำหน่ายไม้ของกลางดังกล่าวให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใดโดยมิได้ดำเนินการตามวิธีการที่กำหนดไว้นั้น จึงเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ การที่ได้มีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๐๒ กำหนดให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ซึ่งเป็นองค์การของทางราชการรับซื้อไม้ของกลางทุกชนิดเสียทั้งสิ้น โดยไม่มีข้อยกเว้นที่จะจำหน่ายไม้ของกลางให้แก่เอกชนในบางกรณีดังที่เคยปฏิบัติมานั้น น่าจะใช้บังคับแก่ไม้ของกลางในคดีที่ศาลได้สั่งให้รับและตกเป็นของแผ่นดินตามบทบัญญัติแห่งและพยานชี้ เพราะเมื่อไม้ของกลางเหล่านี้ได้ตกเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินแล้วก็ชอบที่จะนำออกขายให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ตามมติคณะรัฐมนตรีได้โดยไม่มีปัญหา ส่วนไม้ที่ถูกทำอันตรายให้ตายแต่ยังคงยืนต้นอยู่นั้น เนื่องจากมิใช่เป็นไม้ของกลางในคดีที่ศาลมีอำนาจสั่งให้รับได้ ทั้งมิใช่ทรัพย์สินที่ได้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๑๓๒๗ แห่ง

การพิจารณาคำขออนุญาตผูกขาด หรือสัมปทานตามความในวรรคก่อนให้กระทำโดยคณะกรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง

^๖มาตรา ๖๓ ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ รัฐบาลมีอำนาจให้สัมปทานในการทำไม้ชนิดใดหรือเก็บหาของป่าอย่างใดในป่าใดโดยมีขอบเขตเพียงใด และในสัมปทานนั้นจะให้มีข้อกำหนดและเงื่อนไขอย่างใดก็ได้

รัฐบาลมีอำนาจให้ผู้รับสัมปทานเสียเงินค่าภาคหลวงตามอัตราที่รัฐบาลเห็นสมควร แต่ไม่เกินอัตราอย่างสูงที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และจะให้ผู้รับสัมปทานเสียเงินแก่รัฐบาลตามจำนวนที่รัฐบาลจะกำหนดอีกก็ได้

^๗มาตรา ๑๗ บทบัญญัติในส่วนนี้ มิให้ใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) พนักงานเจ้าหน้าที่จัดกระทำไปเพื่อประโยชน์ในการบำรุงป่า การค้นคว้าหรือการทดลองในทางวิชาการ

(๒) ผู้เก็บหาเศษไม้ปลายไม้ตายแห้งที่ล้มขอนนอนไพร อันมีลักษณะเป็นไม้พินซึ่งมิใช่ไม้สักหรือไม้หวงห้ามประเภท ข. ไปสำหรับใช้สอยในบ้านเรือนแห่งตน หรือประกอบกิจของตน

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ดังกล่าวแล้ว จึงไม่อาจนำไม้ที่ยืนต้นอยู่นั้นมาขายให้แก่ผู้ใดได้ การดำเนินการทำไม้เหล่านี้ออกมาใช้ประโยชน์ให้สอดคล้องกับมติคณะรัฐมนตรีที่มอบให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ซึ่งเป็นองค์การของทางราชการรับซื้อไม้ของกลางอันเกิดจากการกระทำความผิดเสียทั้งสิ้นนั้น จึงต้องกระทำตามวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎหมายดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้มีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

โดยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายคณะที่ ๑) จึงเห็นว่า เมื่อไม้หวงห้ามที่ถูกทำอันตรายให้ตายแต่ยังคงยืนต้นอยู่ เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน และมีใช้เป็นของกลางในคดีที่ศาลมีอำนาจสั่งให้รับได้ตามกฎหมาย ทั้งมิใช่ทรัพย์สินที่ได้ตกเป็นของแผ่นดินตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ดังกล่าวแล้ว ฉะนั้นจึงไม่อาจจะขายไม้นั้นให้แก่ผู้ใดได้ การจัดการทำไม้ยืนต้นตายเหล่านี้ออกมาใช้ประโยชน์เมื่อหมดความจำเป็นที่จะเก็บรักษาไว้เป็นพยานหลักฐานแล้ว จะต้องดำเนินการตามวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ บัญญัติไว้ การที่กรมป่าไม้ดำริว่าควร จะกำหนดไว้ในร่างระเบียบใหม่ให้ออกใบอนุญาตให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ทำออก เพื่อมิให้มีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ นั้น จึงเป็นความดำริที่ชอบแล้ว

อย่างไรก็ดี เนื่องจากปรากฏว่าคณะรัฐมนตรีได้มีมติในเรื่องนี้ไว้ตั้งแต่วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๐๒ ซึ่งเป็นเวลาผ่านมากกว่า ๒๑ ปีเศษ และกรมป่าไม้ก็ได้มีระเบียบว่าด้วยการทำไม้ยืนต้นตายอันมิใช่ตายเองตามธรรมชาติอยู่แล้ว เมื่อกรมป่าไม้เห็นสมควรจะกำหนดระเบียบเกี่ยวกับไม้ของกลางตามมติคณะรัฐมนตรีเพื่อให้เป็นการเหมาะสมนั้น หากกรมป่าไม้จะเสนอร่างระเบียบนี้เพื่อให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาเห็นชอบก่อนที่จะดำเนินการต่อไป ก็น่าจะเป็นการสมควร

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบุรณ์

(นายอมร จันทสมบุรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๒๓